

CLARINET

Aquesta Revista — és llarga de vista.

—Vaja, home! A vostè, sopes li convenen i no bons talls!

15 Cts.

Clarinetades

TEMPORADA NOVA

UIN tràfec, Déu del cell! Quin ballugament de dones, quantes paraules en va... quants pensaments canviats, quin munt de capricis tinguts!...

Hem arribat a la temporada nova. Aquest any la fred ha plegat en sec i ha aparegut la calor sense avisar, totes les dones que ronden pels nostres carrers s'han apressurat a anar a cà la modista, a càl sabater, a cà la sombreroista...

Diuen els botiguers que s'ha venut més tela falsificada, sedes mal tenyides, llanes de contrabando i cotó recremat, que no valen totes les dones legades d'aquest miserable món de... dones

Ara ves a buscar els «figurins» a cà la modista.

Ves a dir a la modista que el vestit me'l talli un xiquet més escotat, me'l faci un dit més curt i dos pamets més estret. Els *vius* que ja sap, me'ls hi posi d'un color més mort i que la *trensilla* aquella, me li posi de les més ordinàries perquè la forma del *traje* vindrà bé, doncs no's veurà gaire. Apa, corre ves... afanya't i no't torbís... Ah! Digues-li també que les mànigues les faci senzilletes, estil japonès i que la roba per fer-me aquell altre vestit que ella també ja està al tanto, no me la compri, doncs jo demà iré a Barcelona i penso trobar-ne de mellor... apa, ves... Ah! Passa per càl sabater i digues que ja hi aniré a emprovar-me les sabates aquesta tarda... corre, ves. I si trobes a la sombreroista, digues-li que'm té de remuntar aquest de l'any passat i que ja hi passaré que també en tinc de triar un de nou.

Aquestes paraules o converses o mellor dit: aquests són els manaments que més o menys les senyores han fet en aquests últims dies a les minyones de servei per les que és impossible recordar tants recadòs d'un sol pic.

Es l'època que les dones gasten més. Les acres del carrer, talons de sabates i graons d'escaleta, s'ha averiguat amb precisió, que se n'han gastat un cent cinquanta per cent més, que'ls demés dies de l'any.

I lo pitjor és que segons càlculs segurs, diuen que els marits troben que gasten dues centes vegades més, aquest mes i el d'octubre, que els altres mesos de l'any.

Perquè, de sabates en venen mitges; de barrets, eu venen agulles, passadors i pintes; de vestits, cotilles i camises... ai ai ai...

De la dona *libranos señor*.

Ojo, ho he dit en *cristiano*, eh?

GERIÓ

Un que té la passa

OSALTRES volguts llegidors creureu vull parlar d'aquesta epidèmia que corre pels ventrells i «aparells» respiratoris i no sé que més dels madrilenys. Doncs vos equivoqueu de mig

a mig.

Jo parlo, o millor dit, em refereixo a una altre passa: la de volguer escriure.

Això de volguer escriure, és una corrent tan estesa que s'hauria de pendre una mida més radical que En Lerroux per acabar d'un pic.

Tirant-me de cap a l'assumpte que m'ha mogut a moure la ploma, començaré diguent que si per cas poden arreplegar l'edició del manubri jaumi d'aquesta ciutat, n.º 2.538 que és el de dimecres 22 de maig d'aquest any graciós, llegeixin un articlet dedicat a «La Festa de les Espigues».

Però temo que no hi hagi cap home sigui tan, com vulgueu, que guardi els números de l'esquifit manubri i per consegüent suposo no podreu saborejar les ratlles estantisses de l'esmentat articlet, doncs també tinc el convenciment de que aquest manubri desafinat, per lo mateix que és desafinat ningú té l'humor d'escoltar-lo. Degut a totes aquestes causes crec que pocs són el que s'han atalaiat de l'escrit magne (?) de referència.

Es per això que hom vol comentar lo amb franquesa, demanant permís per endavant a l'autor al qual li aconsello que si no creu amb aquest meu procedir, em perdoni «a priori» que lo fet, fet...

L'autor, és testimoni de vista. Suposo m'entenen. L'home es va entusiasmar i dins l'entusiasme hi va trobar el microbi de la passa. El noi, vull dir l'entusiasmada, va sentir-se enlairat a les regions que viuen els extrems d'una carbacera i el microbi feu de les seves, (no dic ce-

bes, dic seves), i per això vegem que en la descripció no sé si de la festa o del seu entusiasme, diu, després d'altres coses que n'hi ha per a xucar-hi pa: «... Una gentada immensa amb les autoritats al cap» —i amb les sabates als peus— «omple de gom a gom andéus i carrers: per tot mans enlaire aplaudint; ulls rosats de joia;» —vaja, es veu que els d'Olot tenen els ulls de color de rosa— «boques que no s'atipen d'aclamar a nostre Prelat que amb nosaltres arriba per a presidir la gran Festa Eucarística»; a veure tornem-hi: boques que no s'atipen d'aclamar...» això d'atipar-se, sí arribo ésser fill de Olot publico un articlet que deixo a l'autor de la reseña com nou. On s'és vist!... Sort, sort que no soc d'Olot!

I aixís per l'estil, seguim llegint fins que no puc aguantar la meva ploma que segons veig té un esquitx d'aquesta passa i copio: «... com no iá seiens per tan gros auditori la meitat dels fidels tenen d'estarse drets.» Aquí hi ha un altre requiebro que jo, fill d'Olot, li dono una palissa. «De tan gros auditori...!» Vaja, no pot anar, s'havia de fer en castellà aquest article. I el mot «iá» de on i'heu tret. Es, potser, que la Redacció de Tradició Catalana d'Olot, us ha donat permís de usar-lo? Si és aixís, callem i l'enhorabona.

... No iá—torna-hi amb el iá, iá!—«comfraria—eh?—ni entitat que no hi tinga lo seu penó, ni persona d'alguna representació que no i assiteixi...»—

Que'n tens de gana, manyacl

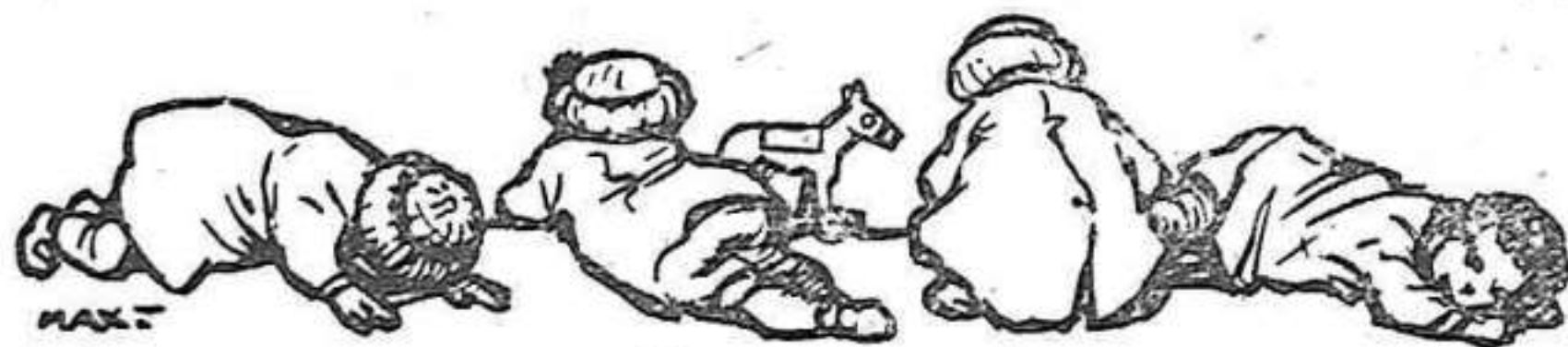
Recordo que a estudi deien: *El verbo haber se escribe con h.*

«... les guatlles ajocades en els blats li fan estridentes armonies».—Veliaquí una altra. A veure qui de vosaltres endevina que vol dir això de estridentes armonies fetes de les guatlles. Me sembla minyó de la passa, que tot plegat serà una guatlla.—«les montanyes de calmes estrafetes per veure al Deu que les tragué del caos...» Ara sí que m'he perdut. Aquesta vegada ni la teoria de Kant ni la de Fichte el guanyen per embolicades que siguin. Ja veuen, llegidors, si n'hi ha de filosofia al cap del minyó de la passa. Ademés hem sabut una altra cosa. El que vulgui fer se propietari, que yagi a can Caos i compri una muntanya ben poblada i si la pot trobar amb mines d'or que no la deixi per altre. Espero que el minyó em donarà l'adreça de can Caos.

I ara, tan se val que pleguem. Consti senyor autor que no tinc l'honor de saber qui és vosté. «El Norte» que tinc a les mans, no hi és tot, n'hi falta un troç i entre lo que hi falta segurament

deu haver-hi una firma o altra. Si era sense res, si era bort, vagi tot lo dit pels redactors del manubri als qui els hi desitjo molts anys de vida, pel bé del lema.

DUROS, PESSETES I RALS.

Un gresol de platí que es fa fonedís o la influència de la "Mano Roja" en nostre Ajuntament.

Antecedents

IES enrera les «fetxories» d'una colla d'incipients lladregots omplenava les columnes d'*El Norte*, diari moralista que sempre acull amb fruïció i interès tot quant posa de manifest la marxa ascensional de Girona. Amb aital motiu esmenussà fil per randa l'organització i funcionament de la colla de lladregots menors d'edat aplegats sota el nom terrorífic de la «Mano Roja», i ho explicà tan bé, que estranyem com no hagi tingut, l'autor o autors de tan documentada història, la temptació d'aplegar-la en un follet, que hauria pogut vendre a ralet i estem segurs hauria constituït un bon ingrès per a la desolada caixa de «La Editorial»—que tan forta sotregada ha rebut ara per a que D. Dalmàcio pogués assentar-se amb tots els drets en els escons del Senat,—alhora d'ésser un excelent text per als que tenen afició a la literatura «lladronesca». Res, ells sabran perquè no ho varen fer: potser fou que no hi varen *caure*.

Mes ara som nosaltres els atacats. Avui nosaltres també sentim pruïja d'esmenusar el fet de que un gresol de platí s'hagi fet fonedís, igual que si aquest metall tingués la qualitat de fondre's com el greix blanc de tocino, acompanyada d'una altra més estranya encara que facilités tant la seva fonedissa, que ni líquid deixés. Ens diuen que aquest fenomen també ha cridat molt l'atenció dels d'*El Heraldo de Gerona*. Mes no cal fer-ne gaire cas, perquè els senyors de *El Heraldo* són poc maliciosos i molt desinteressats.

El seu camí no és el nostre. Nostre camí és el de fer *pendant* als d'*El Norte*, que semblava volien agavellar aquests *temes*, i es veu que no més en parlen quan els hi convé i no hi tenen cap compromís. Ara callen, i és una llàstima, perquè ells estan més documentats que ningú en aquest *miraculós* afer i podrien donar-hi molta *llum*. Però deixem se de preàmbols i anem al gra.

Fa algunes sessions, el senyor Font donà el primer crit d'*alerta*, segurament amb la intenció de «molestar» un poc al seu ex-aliat Sagrera. Aquest, seguidament va cantar de la manera que sols ell sap fer, per ésser el qui estava al *tanto* de la per aquells moments suposada fonedissa del gresol de platí. I En Font vinga tocar-li el botet perquè cantés. I En Sagrera, sempre flac de *molles*, vinga cantar, diguent que ell ja havia fet la denúncia a l'Alcalde i que estava tot atrefagat en fer ne d'altres de molt greus perquè no sols faltava el gresol, sinó que tot lo de aquell Laboratori Municipal—ah, encara no t'havíem dit, amic llegidor el lloc del succés; prè-ne nota — estava fet una porqueria... An aquí, l'heroi de la reorganització del Laboratori, va barrejar-hi noms i tant i tant va *cantar*, que algun regidor—no recordem si va ésser En Pla-ja—li digué que havia estat massa «esplèndid» en donar detalls, tota vegada que no hi havia res en concret i es podia comprometre...

I ja hi som: des d'aquella sessió vinga parlar de la desaparició del gresol, vinga esbatussar-se a cada sessió els nostres concejals... però sense que el gresol apareixés per en lloc, talment com si havés fugit per art d'encantament... A la fi de tan parlar-ne i de tan esbatussar-se, conveniren en nombrar una comissió de dos regidors per a que s'encarregués de posar en clar l'assumpte. Aquesta comissió, donant proves de una gran discreció, a les primeres temptatives i investigacions, proposa passar l'assumpte al Jutjat, perquè—deia—es podria donar el cas que tot discutint aquí públicament es diguessin coses i noms que podrien comprometre a alguns regidors, i això, pel *decòrum* de la Corporació, val més que no succeeixi, i posant-ho a mans del Jutjat s'evitarà. Tal dit, tal fet. Cap a càl Jutge i que aquest esbrini on anat a parar el gresol.

Ara, amic llegidor, devem reposar una mica. No fos cas que't cansessis llegint aquesta narració tan interessant, i per a que aixís no sigui, ho dividirem en capítols. Fins d'aquí quinze dies!

K. XISTE

Gatzara periodística

L passat diumenge la «Asociación de Periodistas de Gerona» que presideix el corresponsal de «La Tribuna» de Madrid—oh, paradoxal—va celebrar l'anyal funció a benefici del seu montepiu, al Teatre Principal.

Com que CLAR I NET no té res que veure, a D. g., amb la flamant «Asociación», podrà parlar de aquest espectacle amb la mateixa imparcialitat que ho faria amb un altre qualsevol, v. g una sessió de cine del nostre terrible Ajuntament, al qual, que se sàpiga no pertany encara cap de nosaltres i per tant estem ben lluny de poguer-nos mostrar part interessada.

Un conglomerat de veraders pallassos; nouvinguts de tota procedència—feta excepció del senyor Navarro, de quin *mano* ja parlarem també—; gent de *coru* que no s'havia trobat mai a les taules amb aquella tiple de cantarella semblant a la de donya ¡Socorr...ol; un tenor còmic (!) que no coneixia a la tiple lleugera; un partiquin que no havia jamai saludat a la característica, etc., etc, representaren el drama líric «Las Golondrinas», del malaguinyat mestre Usandizaga.

Als set segons justos i cabals que havien alçat teló, ja ens convencérem de que la «Asociación» ens donava gat per llebre. Perquè, ¡fillets aquell recitat amb croces, anodí, monòton, sense ànima, ni emoció, ni sentiment, ni verisme!

Tot d'una la tiple en deixava anar com aquestes: *Lo que deseo es que me QUEREIS...*

No n'hi havia prou amb la mostra. Aparegué En Navarro i, com els bolets que ara es fan arreu de les pinedes santdanielenques, sortiren individus de la *claque* que dit senyor es portava, per tots els indrets del teatre, dedicant-li desinteressats aplaudiments. Tres o quatre del públic—ens va semblar que eren periodistes—agafaren l'am i la cosa va resultar en conjunt una ovacioneta més o menys autèntica o emmatlevada.

En el transcurs del primer acte als peons de l'escenari els hi passà per la capçalera d'abaixar el teló i ja en aquell moment ens acabàrem d'afermar en la opinió, que al nostre voltant també guanyava adeptes, de que *Las Golondrinas* quedaven partides pel mig, lo que s'en diu amb les ales trencades. I amb les ales trencades és impossible volar, senyor Navarro i senyora «Asociación».

Després del concertant, un jove que ocupava una llotja alta es sentí tant *commosso* de la tasca dels diguem-ne choristes que's posà a aplaudir, sol, solet, durant bona estona, i en acabar digué amb veu ben clara: ¡Ho haveu fet molt bé!

Algú, cándid, exclamà prop nostre:—Es veu que a En C... això li va molt bé. Però, vaja, això d'aplaudir tant sol i llargament per més que'm plagués la funció jo no ho faria pas... m'en donaria vergonya...

Acabà l'acte; sonaren aplaudiments; s'aixecà el teló i avençà, un poc inclinada la testa, la tiple per a

remerciar-los; i al tornar abaixar-se el teló amb rapidesa, quedà atrapada la pobre dona per la nuca que de poc si els peons de l'escenari la decapiten. Barbres!

Entre lo que dit queda i les barbaritats que cometeren els de la llum, portàvem comptats nou lapsus o incidents quan s'acabà l'acte.

L'entremig, inacabable. Durà més de mitja hora. A un quart de dotze començava l'acte segon.

Tothom es deia: Ja acabarem a les tres de matinalada. Ni que projectessin *Salambó*, de divertida i entretinguda recordança!

Al segon acte desistírem de continuar anotant els successos que's repetien a l'escena.

El més notable fou el de la caiguda de la tiple quan es deixà anar, llitxada pel sofriment i els gelos de *Puc*, al sofà. Sembla que els de les llotjes altes disfrutaren de bones vistes. Sentírem a dir si la tiple portava calçotets. Consti que nosaltres no ho poguérem pas constatar.

La representació de la pantomima, com per donada en una barraca de fira de les que antigament s'establien a la plaça de l'Independència per Sant Narcís. Exempta de emoció, de cadència, de... gimnàsia rítmica.

Vingué després la Carla Cenami, que contra lo que'l públic demostrà, ens plagué més en una cançó portuguesa que en el Frou frou de la «Duquesa del Bal Tabarín». (Ai, Fernanda, com t'anyoro!—R. P., rubricat).

Intermezzo de Maruxa, per l'orquestra. Tota la galeria i, al pati de butaques, els de la junta de la «Asociación» *cuan sus señoras respectivas* aplaudiren frenèticament, i un bon troç de l'*intermezzo* hagué els honors de la repetició.

Declarava una de les *señoras*:—M'agrada força més la «Maruxa» que «Las Golondrinas». ¿Per què no feieu fer la primera, tant bé que la canta En Navarro? Dóna gust de sentir-lo en el gramofon de cà la Paquita... ¡Quina recança!

I contestava el marit:—*Bueno*, l'any que ve ja ho tindrem present. Que'ns faci la «Maruxa» En Navarro i *En Casals-Cazorla* «Gente Bien» ¿T'agradarà, prenda, la combina... ció?

La funció acabà, com va poguer, a tres quarts de dos.

Resum: Una rifada més de les que anyalment ens clava la pseudo i paradoxal «Asociación».

Serà curiós donar alguns detalls del montepiu que tanta gresca mou tots els anys en aquestes fetxes.

Per a judicar de la seva importància sols manca dir que la memòria corresponent a 1917, redactada pel cèlebre *Sfinx* o Wan-Dik, suma *catorce* ratlles, i que el nombre de socis és de *quinze*, dels quals *setze* no se sap a quina Redacció pertanyen.

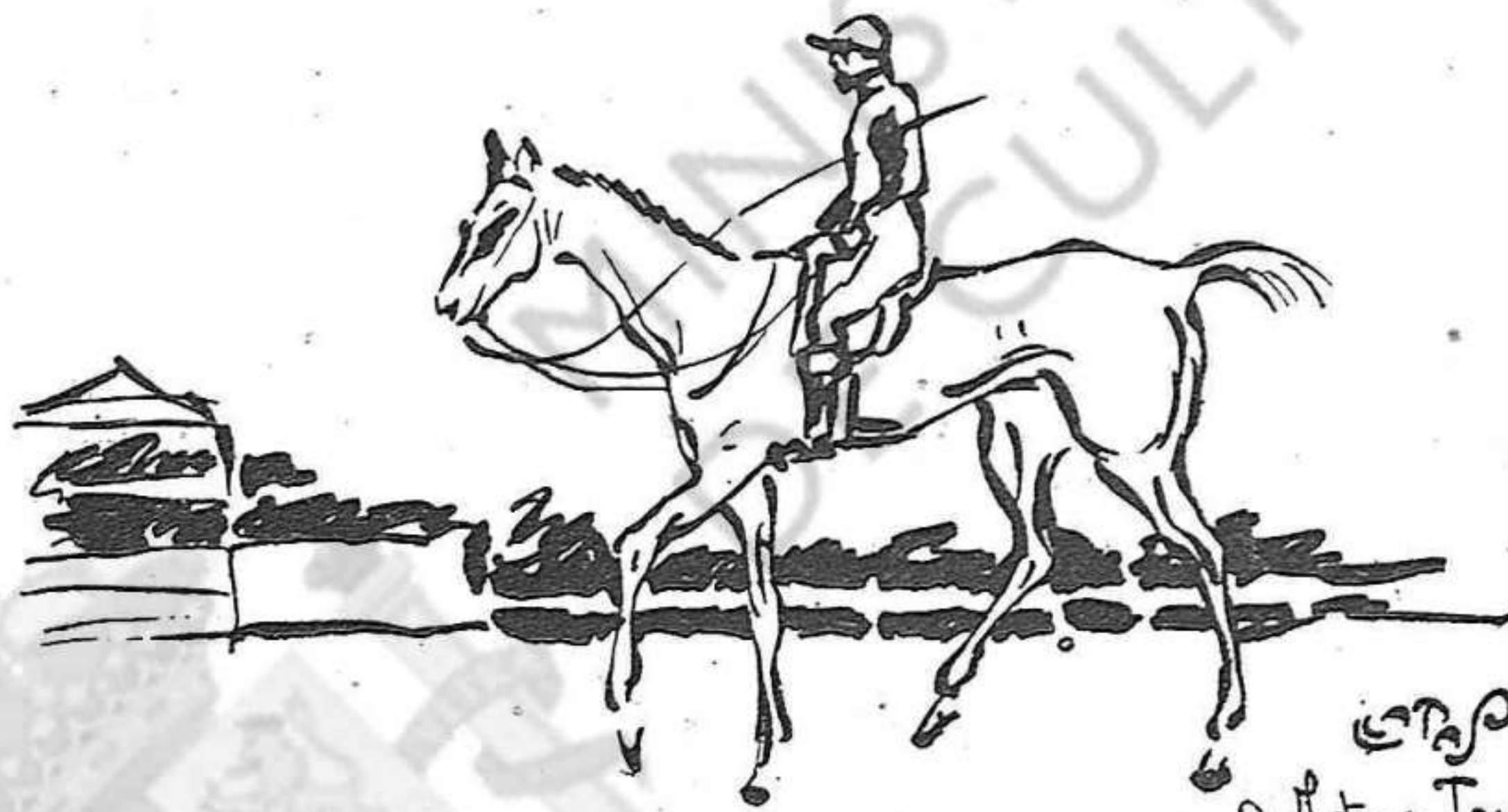
Que si no...

ULTUS.

De "La Festa de les Espigues"

CARRERES DE CABALLS A BARCELONA

UN QUE HI PRENGUÉ PART

Coneixíem nosaltres la importància de l'aixerida festa que enguany se ha celebrat a Olot i sapiguent ademés que moltes eren les dametes gironines que tenien intenció d'anar-hi, CLAR I NET no podia deixar de portar la seva representació, que havia d'ésser secreta a fi i efecte de poguer llufegar — parlant com s'ha de parlar—amb més llibertat.

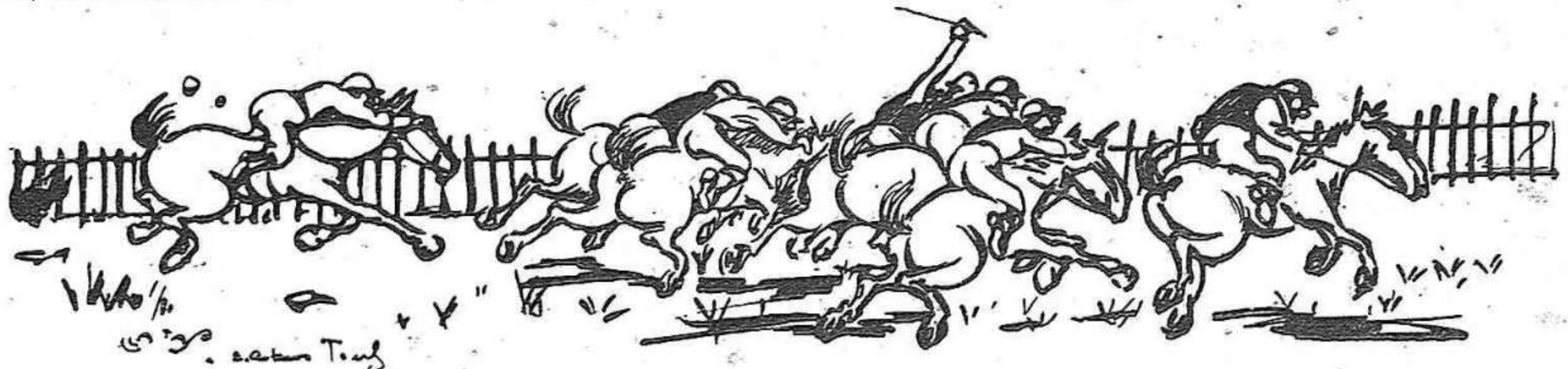
El nostre representant va portar-se com una dona, i di-

guem com una dona, perquè en l'art del llufegat elles són les mestres.

I ara van els tel·lgrams rebuts del nostre corresponçal.

Girona, a les 15.—Falta mitja hora per a marxar el carril que ens durà a Olot, i l'Estació ferroviària és petita per a contenir a tan bé de Déu com hi ha. L'Espona, Salvador, Negre, M. Perez, germanes Trias, germanes Gelabert, L. Perez, germanes Subirós, P. Pagés, M. Fornés, L. Montalt, una colegiala de les Carmelites, oriunda de cà Frigola de Banyoles entre moltes altres, són les que vegèrem a dita Estació.

Entre els bordegassos que hi havia recordem a En

MOMENTS INTERESSANTS

Busquets donant taba a la Cànoves; els normalistes Climent, Costal i Pagés que fan l'amor a Fornés i Companyia S. A.; En Trias que segons tenim entés portava la representació d'una *ceba catòlica*; els germans Gelabert que fan guàrdia a llurs germanes, etc., etc., passen de 160 i pico. Tothom té por que el tren no s'esclafi.

Arriba el Sr. Bisbe... crits... i petons... a l'anell.

Salt, a les 15'35.—Per ara tot va bé. Es resa el rosari i es llegeix el CLAR I NET del dia. L'Albert baixa diguent que va a festejar.

Bonmatí, a les 16.—Es coneix que és la festa. Hi veig a l'Aurea Bellsolà amb un jove *al parecer* simpàtic (per ella). En el vagó veí hi han els normalistes i les normalistes, canten i fan galls...

Pasteral, a les 16'48.—A Anglés i La Sellera, hi havia exposició de noies per lo qual no he pogut fotografiar. Dispenseu.

Tots els viatjans, menys jo, baden miren el salt de l'aigua. El tren de poc més perd el *kilibri*.

Amer, a les 17'15—Mitja part. Tothom baixa del carril i es fa el «tragu». Gran estiramenta de monyos; el «Tiosko» queda buit. Es reparteixen les *solfes* del Himne Eucarístic. En Llapart «matalazé» protesta perquè són en català i ell solament sap cantar *La marxa de D. Caime* en català...

El tren arienca i una majordona dóna un *biba* al senyor Bisbe...

Sant Feliu de Pallarols.—(No hi ha ningú que'ls hi faci la *pols*) a les 17'60. Res de nou. En Puig entona la *Salve* que és cantada. En Llapart «matalazé» crida *Biba la Mare de Déu!* i el públic creient oir un *Ora pronobis sante...* contesta l'*Ut digni...* etc... (rialles).

Les Preses, a les 8'30.—El tren ens ha xafat, vull dir, que estem cansats d'anar en tren que porta dos màquines, o dos màquines porten al tren.. Al vagó Normal, hi ha abalot.

Olot, a les 19.—Ja hi som. Els d'Olot hi són tots. Des de la primera autoritat, fins el gat de càn Resplandis. L'aspecte és imponent. La Banda Municipal toca «Mi Bassols»

En Llosas, fa d'espectador. El trobo flac i groc.

Des de que no és diputat per l'art. *del 29*, ha passat molt. Es fan els actes que no cal citar amb *badais* de En Llapart.

Olot, a les 24'59—A les 10 en punt en *Resplandis* ens ha servit un sopar *resplandeciente* (segons deien els bitllets fets pel clàssic castellañista Llapart). No hi ha brindis. En *Batista* diu tocant una campana, o després d'haverla tocada:—Senyors: A fi i efecte de que tots pogueu dormir, s'han arreglat els quartos de manera que n'hi puguin dormir quatre. A cada quarto hi ha un llit de matrimoni i dos de sis pams. «Els que s'entenguin, que dormin en el de matrimoni». Crida molt i no s'entén per la remor que mou.

Olot, a la 1.—Els homes hem de dormir a càn *Xam* però aquest no té els llits arreglats i ens ha engegat al carrer fins a les dotze. En Trias està cremat i diu que mai més representarà la *ceba*. Fet i fet, quan dormim són les tres de matinada.

Amer, a les 5.—Uns quants normalistes ja estudien perquè la fera d'En Wan-Dich no'ls hi clavi bola.

Olot, a les 6.—Comencen la Comunió i a les 8 la pro-

cessó. Es calcula hi van 1.501 dones i 513 homes. Mentre anem a la processó, aquesta corre pels ventrells.

Olot, a les 14.—Després d'haver pres l'esmorzar—que consistia amb un suc de castanyes—tothom dina. Aquella colegiala que he citat, *conquista* a un *tossinaire de l'estany*. Plou. Les velles dormen i els joves joguen a «pica martell qui té l'anell». L'Espona fa trampes i fa perdre a En Climent.

Olot, a les 17.—Fa sol. L'hora de marxar és arribada i cap a l'estació s'ha dit. En l'Hotel del Parc, hi hem vist a la Dolors Matas i la cosineta de Bordils; al nostre company *Cuanito* i altres. El tren marxa amb retràs perquè en Llepart ha fet tard anant a buscar un retrat de D. Prancraccio a càn Lloses. En el cotxe Normal, s'hi canten «Els Segadors». En Llepart canta la «Fa, fa».

Girona, a les 21'20.—Ja som a Girona... L'estació és plena de badocs... Petons... *Adiosos...* Bona nit.

EL CORRESPONSAL.

LA Maria, simpàtica i amable donzella de la Plaça de... (és una plaça que hi ha voltes, moltes voltes...) doncs la Maria de referència, l'hem vist passar molta part del dia, esperant a un jove, que per més dir, és jaumí i viu en el carrer del Nord.

Ho celebrem. Ai, dispensi... res ja està dit: ho celebrem; per avui res més.

□

HEM sabut que una altra Maria veïna de la Creueta, no li va provar gaire l'anada a Olot per a assistir a la Festa de les Espigues.

Ho sentim, i disitjaríem que no fos res.

□

EN els telegrams que hem rebut del nostre corresponsal a la Festa de les Espigues, els nostres amables llegidors veuran en un d'ells ens dóna una notícia mig dita.

Nosaltres hem fet lo que hem pogut per a saber-la íntegra però el nostre *enviat* ens ha dit no podia ésser de cap de les maneres; que ho sentia, però que no podia.

Però no ens hem pas espantat per això. Nosaltres hem fet averiguacions i hem lograt saber que el telegrama on no hi és tot, parla de dos jovenets que anaven sempre junts diguent-se cosetes dolces. Ell és en F... i ella la R... res més

□

CADA dia a la mateixa hora el veureu passejar per la nostra alegre Rambla, jardí de les xamoses ponzeletes gironines, i a cada volt envia llarga mirada a l'hostatge de la gentil *Lluseta* procurant veure aquells hermosos ulls negres, per ell tan estimats, que tenen la mateixa potència de les sagetes que surten del daurat arc del *tremendu Cupido*.

Se passeja trist i malhumorat, perquè ella no fa cas de llurs mirades, i ell no sap com dir-li l'amor que sent. Es per això que'l nostre Rafel no conversa com abans amb sos amics ni està tan alegre.

Nosaltres que ho havem notat, ens permetem demanar a la simpàtica carnissera que sigui un xic més condescendent amb el seu *ferviente adorador* i que recordi aquella màxima que diu:

*Hace mudo el amor
al hombre más hablador.*

I recomanem an En Rafel que tingui paciència que *nunca es tarde cuando llega...* si no arriba tard.

□

FA uns quants dies que torna a viure entre nosaltres, el nostre volgut company *Isaias* que amb tan èxit col·laborà en aquesta Revista, amb els seus valiosos dibuixos.

Ens en alegrem.

□

LA bellíssima i simpàtica Pilar de Castelló d'Am-púries, aimadora de la nostra ciutat, ha vingut a fruit de les bel·leses d'un dia de *Corpus Christi* gironí, lo qual posa de manifest que l'hermosa dameta té una ànima freturosa ds bel·leses, una ànima artista.

Però també de la Pilar sabem que és molt *fina*.

Tatarit-Tataret

EL *Diario de Gerona* del diumenge prop-passat, portava la notícia que ens és grat copiar:

«*Ecos de la política.*—El senador por Tarragona don Dalmacio Iglesias ha podido jurar su cargo después de acreditar que percibe anualmente desde hace dos años 8.000 pesetas de la «Editorial Espasa» y 12.000 pesetas de la «Editorial Gerundense», por el cargo de director de sus importantes trabajos.

»Nos complacemos en dar nuestra enhorabuena a los accionistas de esta última empresa ya que es de suponer que los dividendos estarán en consonancia con los pingües sueldos que se permite pagar a sus empleados».

□

CORPUS Christi d'enguany ha vingut rialler com sempre.

Festa catalana, plena de ginesta i donzelles rialleres.

Nosaltres sentim no poguer parlar de la festivitat de *Corpus* com se mereix, doncs quan tenim preparades unes quantes *quartilles* per a publicar, el paper ens manca.

□

En Font, té la passa.

□

POCA gent sabia que el *coro* (?) del «Centro Moral» havia d'anar a Santa Coloma, notícia que ens sorprengué quan el dit *coro* ja tornava de la veïna ciutat.

Segons tenim entés tingueren un *exitàs* d'aquells que s'en parlen.

Diuen que els de Santa Coloma sentiren farum de pólvora, quan vegeren al *coro*.

De totes maneres, enhorabona.

□

Acâ la Normal han examinat a les nostres simpàtiques normalistes.

Hi han hagut *notes* de totes lleis, inclús alguna carbassota.

A fe de món, que ho sentim, però fins a cert punt no deixa d'estar-vos una miqueta bé, doncs és el càstig de les que haveu donat als joves enamorats per vosaltres, que segons tenim entés són bastants.

□

EL nostre company Llatas, que fa aquesta Revista més distreta amb els seus formosos dibuixos, avui ens dóna uns apunts de les carreres de caablls celebrades a Barcelona, que si bé no tenen interès per a nosaltres, no deixen d'ésser unes interessantíssimes notes que ben segur ens envejaran els periòdics de Barcelona.

□

DIES passats va ésser trobada a la carretera de Santa Eugènia una dona que havia fugit del manicomí del Salt.

Alguns veïns amb bones paraules van conseguir fer-la seguir fins a Casa la Ciutat. Eren les 8 del matí i allò estava tot tancat i barrat sense haver-hi ni porters ni municipals.

Amb una bicicleta un d'aquests veïns, va voltar tot Girona sense trobar ni un *muni* en lloc, fins que va anar a les Peixeteries i en va trobar un de mal humorat que va contestar que ells no's cuidaven pas de aquestes coses.

Per lo vist a Girona no hi ha vigilància pública ni tampoc Ajuntament.

Quan arriben a perdre's fins els gresols de dins mateix del Laboratori!

□

PER quins cinc sous, senyor *quasi quasi* Alcalde popular, aquell bordonet de boixos retallats que circumdava abans el jardí de la nostra Devesa, tan volguda per nosaltres i tan abandonada per l'Ajuntament, si no és per a tallar-li els arbres, avui quasi quasi diríem que s'ha deixat perdre del tot, constituint un perill per a la mainada que concorre an aquells passeigs? Potser manca per a justificar la seva falta que caigui alguna criatura dintre el llac? Si fos aixís pregaríem a qualsevol abnegat que tingués criatures fes la caritat de deixar-n'hi caure una, que total fóra pendre un bany, per a evitar desgràcies més greus...

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i C^{fa}

Editors

Girona

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 18

Gran novitat

F. Solà
Optic i JoierRambla de la Llibertat, 26
GIRONAVINS, OLIS I SABONS
LLUIS SERRAVINS DE XEREÇ, USUALS DE TAULA
ESPECIALITAT EN VINS
:: RANCI I MOSCATELL ::
PER A MALALTS I CONVALESCENTS

Es reparteix a domicili

Platería, 4 GIRONA

WERTHEIMLes màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Rambla Llibertat

SASTRERIA

Alfred FerrerTrajos per a Senyor i Senyora
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA**Casa Maresma**

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA

FOTOGRAFIA "NOU STIL"

J. FUSELLAS

Retrats :: Reproduccions artístiques

Especialitat en ampliacions

NEGRE, COLOR I OLI

Rambla Alvarez, 2, pral.
Es retrata de les 8 matí a les 8 nit.**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosc
de «La Prensa».